

MINISTER
EDUKACJI NARODOWEJ

DWM-I-AB-0220-35/2010

Szanowny Pan
Bogdan Borusewicz
Marszałek Senatu
Rzeczypospolitej Polskiej

Michał W. Olsun
SEKRETARIAT
Biura Prac Senackich
Wpłynęło dn. 25.02.2010
nr 1300 podpis M

Warszawa, 2010-02-25

Szanowny Panie Marszałku,

W związku z oświadczeniem Pana Senatora Sławomira Kowalskiego, złożonym na 48 posiedzeniu Senatu w dniu 4 lutego 2010 r., dotyczącym nostryfikacji dyplomów poświadczających wykształcenie w zawodzie pielęgniarki (położnej), wydanych w krajach b. ZSRR w latach obowiązywania Konwencji Praskiej (tj. w latach 1972-2004), uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W latach 1972 – 2004 Polska była związana z ZSRR, a następnie w związku z sukcesją po rozpadzie ZSRR – z krajami byłego ZSRR, Konwencją o wzajemnym uznawaniu równoważności dokumentów ukończenia szkół średnich, szkół średnich zawodowych i szkół wyższych, a także dokumentów o nadawaniu stopni i tytułów naukowych, sporządzoną w Pradze dnia 7 czerwca 1972 r. (Dz. U. z 1975 r. Nr 5, poz. 28 i 29), tzw. Konwencją Praską. Ponadto Polska była związana z ZSRR umową dwustronną o uznawaniu równoważności wykształcenia, tj. obowiązującym w latach 1974-2005 Porozumieniem między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Rządem Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich o równoważności dokumentów o wykształceniu, stopniach i tytułach naukowych wydawanych w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, podpisanym w Warszawie dnia 10 maja 1974 r. (Dz.U. z 1975 r. Nr 4 poz. 14 i 15). Powyższe umowy międzynarodowe, w latach ich obowiązywania, tj. w latach 1972-2005, zapewniały „automatyczne” uznawanie w Polsce dyplomów i świadectw wydanych w

ZSRR, a po rozpadzie ZSRR - w krajach b. ZSRR (np. Ukraina, Republika Kazachstanu, Rosja).

Konwencja Praska została wypowiedziana przez Polskę z dniem 6 sierpnia 2004 r. (Dokument Wypowiedzenia Konwencji o wzajemnym uznawaniu równoważności dokumentów ukończenia szkół średnich, szkół średnich zawodowych i szkół wyższych, a także dokumentów o nadawaniu stopni i tytułów naukowych, sporządzonej w Pradze dnia 7 czerwca 1972 r. - Dz. U. z 2004 r. Nr 129, poz. 1354 i 1355), natomiast cyt. powyżej Porozumienie - w 2005 r. (Dokument Wypowiedzenia przez Rzeczpospolitą Polską Porozumienia między Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Rządem Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich o równoważności dokumentów o wykształceniu, stopniach i tytułach naukowych wydawanych w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, podpisanego w Warszawie dnia 10 maja 1974 r. - Dz.U. z 2006 r. Nr 14, poz. 94 i 95). Oznacza to, że na podstawie Konwencji Praskiej i umów dwustronnych wydane po dacie wypowiedzenia dokumenty ukończenia szkół średnich i wyższych nie mogą być uznawane za równoważne odpowiednim polskim świadectwom i dyplomom. W odniesieniu natomiast do dokumentów wydanych w państwach – stronach Konwencji Praskiej przed datą jej wypowiedzenia przez Rzeczpospolitą Polską, należy kierować się ogólnymi zasadami prawa międzynarodowego dotyczącymi następstw wypowiedzenia umów międzynarodowych. W świetle art. 70 Konwencji Wiedeńskiej o Prawie Traktatów, w odniesieniu do dokumentów ukończenia szkół średnich, wydanych na Ukrainie, przed dniem wypowiedzenia Konwencji Praskiej, Rzeczpospolitą Polską wiążą obowiązki dotyczące uznawania równoważności dokumentów. Wykładnia art. 70 Konwencji Wiedeńskiej o Prawie Traktatów prowadzi do wniosku, że wypowiedzenie Konwencji Praskiej nie powinno wpływać na obowiązki Polski w sferze uznawania równoważności dokumentów ukończenia szkół średnich powstałe w czasie związania Polski Konwencją Praską, tj. do dnia 6 sierpnia 2004 r., i innymi umowami dwustronnymi o równoważności wykształcenia.

Mając na uwadze powyższe, należy jednakże zauważyć, co następuje.

Zgodnie z dyrektywą 2005/36/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. w sprawie uznawania kwalifikacji zawodowych (Dz. Urz. UE L 255 z 30.09.2005, str. 22), obywatele państw członkowskich Unii Europejskiej oraz obywatele państw trzecich, którzy zdobyli kwalifikacje zawodowe poza terytorium Unii Europejskiej w takich zawodach, jak lekarz, lekarz dentyista, pielęgniarka, położna, farmaceuta, lekarz weterynarii i architekt, mogą mieć uznane kwalifikacje zawodowe pod warunkiem, że kwalifikacje te spełniają

minimalne wymogi w zakresie wykształcenia, przewidziane dla danego zawodu. W konsekwencji, ponieważ z dyrektywy 2005/36/WE wynika wymóg badania minimalnych wymogów, zaś „automatyczne” uznawanie dyplomów na podstawie Konwencji praskiej i dwustronnych umów międzynarodowych nie daje możliwości oceny, czy kształcenie osób, które zdobyły kwalifikacje poza terytorium UE, spełnia minimalne wymogi określone w prawie wspólnotowym – należy stwierdzić, że uznawanie świadectw i dyplomów na podstawie Konwencji Praskiej i dwustronnych umów międzynarodowych byłoby w sprzeczności z prawem wspólnotowym. Wobec powyższego, w przypadku uznawania świadectw i dyplomów potwierdzających kwalifikacje m.in. pielęgniarki, kierując się przesłanką bezpieczeństwa obywateli, należy uznać za uzasadnione odstępianie od zasady praw nabytych wyrażonej w art. 70 Konwencji Wiedeńskiej o Prawie Traktatów, co w praktyce oznacza zaprzestanie automatycznego uznawania świadectw i dyplomów uzyskanych poza terytorium UE, w państwach należących do zasięgu terytorialnego obowiązywania Konwencji Praskiej i dwustronnych umów międzynarodowych. Przyjęcie powyższego poglądu na kwestię uznawania świadectw (i dyplomów) wydanych poza terytorium Unii Europejskiej w okresie obowiązywania Konwencji Praskiej i dwustronnych umów międzynarodowych prowadzi do konkluzji, iż świadectwa takie powinny być uznawane wyłącznie w drodze nostryfikacji. Takie stanowisko przyjął Komitet Europejski Rady Ministrów w dniu 13 czerwca 2008 r.

Warunki i tryb nostryfikacji świadectw szkolnych i świadectw maturalnych uzyskanych za granicą reguluje rozporządzenie Ministra Edukacji i Nauki z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie nostryfikacji świadectw szkolnych i świadectw maturalnych uzyskanych za granicą (Dz. U. Nr 63, poz. 443). Zgodnie z mechanizmem nostryfikacji określonym w tym rozporządzeniu, w celu nostryfikacji świadectwa (dyplomu) uzyskanego w b. ZSRR w zawodzie pielęgniarki w okresie obowiązywania Konwencji praskiej, tj. w latach 1972-2004, należy dokonać porównania tego dyplomu z odpowiednim świadectwem (dyplomem) ukończenia polskiej szkoły publicznej. W związku z tym, w opinii Ministra Edukacji Narodowej oraz Ministra Zdrowia, należy przyjąć odniesienie do stanu prawnego obowiązującego w Polsce w okresie obowiązywania Konwencji Praskiej, w czasie ukończenia szkoły w specjalności pielęgniarki w kraju b. ZSRR przez stronę postępowania nostryfikacyjnego. Proces porównania wykształcenia uzyskanego przez stronę należy przeprowadzić w odniesieniu do programu nauczania, jaki obowiązywał w polskich publicznych szkołach ponadpodstawowych prowadzących kształcenie w zawodzie pielęgniarki w czasie ukończenia w b. ZSRR szkoły przez stronę.

Odnosząc się do przywołanej w wystąpieniu Pana Senatora opinii Śląskiego Kuratora Oświaty należy wyjaśnić, że Śląski Kurator Oświaty w postanowieniach odmawiających nostryfikacji świadectw wydanych w b. ZSRR w specjalności pielęgniarki (i położnej) w okresie obowiązywania Konwencji Praskiej, konsekwentnie wskazywał, że obowiązujące przepisy rozporządzenia Ministra Edukacji i Nauki z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie nostryfikacji świadectw szkolnych i świadectw maturalnych uzyskanych za granicą są niewystarczające w celu przeprowadzenia postępowania nostryfikacyjnego w przedmiotowych sprawach. Śląski Kurator Oświaty uznał, że nie jest możliwe zastosowanie przez organ nostryfikacyjny regulacji zawartych w nieobowiązujących w dacie złożenia wniosku umowach międzynarodowych, w sytuacji, gdy nie ma przepisów przejściowych.

Nie podzielając powyższego stanowiska, Minister Edukacji Narodowej zauważa, co następuje.

Z rozporządzenia Ministra Edukacji i Nauki z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie nostryfikacji świadectw szkolnych i świadectwa maturalnych uzyskanych za granicą, dalej „rozporządzenie”, wynika, że mechanizm nostryfikacji świadectwa zagranicznego polega na procesie porównania świadectwa zagranicznego – według takich kryteriów, jak okres nauki w szkołach za granicą wymagany za granicą do uzyskania danego świadectwa, oraz wiodące przedmioty kształcenia ogólnego lub zawodowego – z określonym świadectwem ukończenia polskiej szkoły publicznej, według odpowiedniego typu wymienionego w art. 9 ust. 1 ustawy o systemie oświaty. Specyfika stanu faktycznego i prawnego w przedmiotowych postępowaniach nostryfikacyjnych polega natomiast na tym, że po pierwsze nie ma w ogóle obecnie typu szkoły ponadgimnazjalnej kształcącej w zawodzie pielęgniarki, a po drugie, rozporządzenie – tak jak zauważył Śląski Kurator Oświaty - nie zawiera przepisu przewidującego stwierdzenie, w drodze nostryfikacji, równorzędności świadectwa zagranicznego z typem szkoły, który niegdyś istniał w systemie oświaty. Konstrukcja rozporządzenia w sprawie nostryfikacji w sposób ścisły odzwierciedla bowiem typy polskich szkół publicznych i niepublicznych wymienione w art. 9 ust. 1 ustawy o systemie oświaty, obowiązujące od 1999 r. W konsekwencji, dane świadectwo zagraniczne wydane przed 1999 r. może być de facto nostryfikowane unikalnie w przypadku, gdy zachodzi zbieżność pomiędzy organizacją systemu edukacji państwa, w którym wydano świadectwo, i określonym typem polskiej szkoły wymienionym aktualnie w art. 9 ust. 1 ustawy o systemie oświaty, a ponadto – w przypadku świadectwa dodatkowo potwierdzającego kwalifikacje

zawodowe – gdy akurat obowiązująca klasyfikacja zawodów szkolnictwa zawodowego uwzględnia zawód, którego dotyczy dane świadectwo zagraniczne. Natomiast w sytuacji, kiedy dane świadectwo wydane za granicą przed 1999 r., dotyczy ukończenia za granicą szkoły i potwierdzenia kwalifikacji zawodowych w zawodzie nieobjętym aktualnie klasyfikacją zawodów szkolnictwa zawodowego (mimo, że dany zawód klasyfikacja niegdyś obejmowała) – nostryfikacja jest niemożliwa.

W ocenie Ministra Edukacji Narodowej kwestię uznawania świadectw wydanych za granicą należy postrzegać szerzej, niż wynikałoby to tylko z literalnego brzmienia przepisów rozporządzenia. Pozwala na to zasada praw nabytych (objawiająca się w szczególności w niniejszym aspekcie wypowiedzi trwałością nabytego wykształcenia) oraz zasada równego traktowania podmiotów prawa, a ponadto wykładnia celowościowa art. 93 ust. 2 ustawy o systemie oświaty.

Minister Edukacji Narodowej zauważa, że pomimo, iż od 2004 r. nie prowadzi się w Polsce kształcenia pielęgniarek na poziomie szkolnictwa zawodowego, taka sytuacja nie skutkuje anulowaniem wykształcenia w odniesieniu do osób, które w Polsce przed 2004 r. właśnie w ramach szkolnictwa zawodowego uzyskały wykształcenie średnie w tym zawodzie. Innymi słowy, uzyskane wykształcenie nie ulega samoistnej utracie przez osobę uprawnioną tylko z tego powodu, że przepisy określające dany typ szkoły czy rodzaj kształcenia utraciły moc. Ponieważ zatem, w myśl zasady praw nabytych, nie anuluje się wykształcenia średniego w zawodzie pielęgniarstwa uzyskanego w Polsce w latach 80-tych i 90-tych w związku z ukończeniem nieistniejącego obecnie np. policealnego studium zawodowego czy liceum medycznego, w opinii Ministra Edukacji Narodowej nieuzasadnione staje się kwestionowanie możliwości stwierdzenia, w drodze nostryfikacji, równorzędności zagranicznego świadectwa potwierdzającego wykształcenie uzyskane w powyższym okresie za granicą z tego wyłącznie powodu, że obecnie nie ma typu szkoły, do którego możnaby przyrównać zagraniczne świadectwo, mimo że odpowiedni typ szkoły był uregulowany w przepisach prawa obowiązującego w dacie wydania świadectwa zagranicznego. Innymi słowy, gdyby osoba legitymująca się danym świadectwem zagranicznym, zdążyła wystąpić o nostryfikację tego świadectwa jeszcze w okresie, kiedy istniał w systemie oświaty odpowiedni typ szkoły, równorzędność jej wykształcenia zostałaby stwierdzona. W konsekwencji, świadectwo tej osoby, podobnie jak świadectwa osób, które ukończyły w Polsce nieistniejący już typ szkoły, funkcjonowałoby obecnie w obrocie prawnym. Natomiast w sytuacji, gdy osoba ta spóźniła się i przepisy regulujące „odpowiedni” typ szkoły zostały uchylone, droga stwierdzenia równorzędności wykształcenia jest zamknięta, mimo że osoby, które ukończyły nieistniejące

typy szkół (lub których świadectwa zostały nostryfikowane w stosownym czasie) funkcjonują nadal w obrocie prawnym legitymując się dokumentami faktycznie przecież równorzędnymi z dokumentem pielęgniarstwa, której obecnie odmawia się nostryfikacji.

W świetle powyższego, w opinii Ministra Edukacji Narodowej, dochodzi do sytuacji zamknięcia drogi stwierdzenia w trybie nostryfikacji równorzędności wykształcenia na takiej podstawie, że kazuistyczna konstrukcja mechanizmu nostryfikacji, określona w akcie wykonawczym do ustawy, nie objęła przypadku nostryfikacji w sytuacji wyeliminowania z systemu oświaty „odpowiedniego” typu szkoły. Następstwem powyższego jest natomiast zagrożenie nierównego traktowania podmiotów legitymujących się faktycznie porównywalnym wykształceniem. Tymczasem wynikający z art. 93 ust. 2 ustawy o systemie oświaty cel nostryfikacji wydaje się nie pozwalać na powstanie powyższej sytuacji rodzącej wyżej wymienione zagrożenie. Zgodnie bowiem z tym przepisem, celem nostryfikacji jest uznanie zagranicznych świadectw ukończenia szkół i zagranicznych świadectw maturalnych za równorzędne odpowiednim świadectwom ukończenia szkół i świadectwom dojrzałości określonym w ustawie. Należy zauważyć, że ustawodawca wcale nie przesądził, że celem nostryfikacji jest poszukiwanie równorzędności świadectwa zagranicznego z określonym świadectwem ukończenia odpowiedniego, aktualnie istniejącego w ustawie, typu szkoły publicznej. Ustawodawca ustanowił jedynie, że celem nostryfikacji jest poszukiwanie równorzędności świadectwa zagranicznego z odpowiednim świadectwem ukończenia szkoły. W opinii Ministra Edukacji Narodowej tak postrzegany cel nostryfikacji powinien sprzeciwiać się sprowadzaniu nostryfikacji wyłącznie do procesu przyrównania świadectwa ukończenia szkoły za granicą ze świadectwem ukończenia jednego z typów szkół spośród katalogu zawartego w aktualnie obowiązującym art. 9 ust. 1 ustawy o systemie oświaty. Tym samym okoliczność, że zawarta w rozporządzeniu konstrukcja mechanizmu nostryfikacji oparta na m.in. elemencie przyrównywania świadectwa zagranicznego z odpowiednim typem szkoły wymienionym aktualnie w art. 9 ust. 1 ustawy o systemie oświaty, pomijając typy szkół wymienione w uchylonych przepisach, stanowi w istocie zawężającą interpretacją art. 93 ust. 2 tej ustawy.

Reasumując, w opinii Ministra Edukacji Narodowej, powyższe pozwala na przyjęcie innego, rozszerzonego sposobu widzenia nostryfikacji, niż wynikałoby to z literalnej wykładni rozporządzenia. Zgodnie bowiem z art. 93 ust. 2 ustawy, celem nostryfikacji jest uznanie zagranicznych świadectw ukończenia szkół za równorzędne odpowiednim świadectwom ukończenia szkół, gdy tymczasem literalna wykładnia rozporządzenia sprowadza proces nostryfikacji do każdorazowego porównywania świadectwa uzyskanego za

granicą – bez względu na datę wydania tego świadectwa za granicą – do polskiego świadectwa ukończenia typu szkoły odpowiednio wybranego spośród katalogu typów szkół wymienionych w aktualnie obowiązującym art. 9 ust. 1 ustawy o systemie oświaty. W ten sposób, istotnie, tak jak postrzega kwestię Śląski Kurator Oświaty, nie byłoby możliwe stwierdzenie w drodze nostryfikacji równorzędności świadectwa ukończenia szkoły średniej w zawodzie pielęgniarstwa wydanego za granicą np. w 1992 r., z tego względu, że art. 9 ust. 1 ustawy nie wymienia takiego typu szkoły jak policealne studium zawodowe, czy liceum medyczne, tj. jednego z typów szkół kształcących w latach 90-tych w Polsce pielęgniarstwa. Powyższe oznacza, że stwierdzenie równorzędności wykształcenia w drodze nostryfikacji byłoby zawężone do dokumentów wydanych za granicą po 1999 r., a w przypadku dokumentów potwierdzających dodatkowo kwalifikacje zawodowe – wyłącznie do zawodów wymienionych w aktualnej klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego określonej w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 26 czerwca 2007 r. w sprawie klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego (Dz.U. Nr 124, poz. 860, z późn. zm.). W rezultacie osoba legitymująca się zagranicznym świadectwem ukończenia szkoły w zawodzie pielęgniarstwa wydanym np. w 1992 r., która w dniu dzisiejszym występuje z wnioskiem o nostryfikację, nie może uzyskać zaświadczenia o nostryfikacji tego świadectwa, mimo że faktycznie posiada tożsame wykształcenie jak osoba, która w Polsce w 1992 r. ukończyła np. policealne studium zawodowe w zawodzie pielęgniarstwa.

Zdaniem Ministra Edukacji Narodowej, konstrukcja mechanizmu nostryfikacji, określona w akcie wykonawczym do ustawy, jest wynikiem zawężającej interpretacji art. 93 ust. 2 ustawy. Celowościowa wykładnia tego przepisu ukazuje bowiem, że nostryfikacja nie powinna się sprowadzać do przyrównania zagranicznego świadectwa – bez względu na datę jego wydania – do polskiego świadectwa ukończenia typu szkoły odpowiednio wybranego spośród katalogu typów szkół wymienionych w aktualnie obowiązującym art. 9 ust. 1 ustawy o systemie oświaty. Takie rozwiązanie, owszem, jest adekwatne w odniesieniu do wnioskodawcy, któremu świadectwo za granicą zostało wydane w okresie po 1999 r. (katalog typów szkół wymienionych w art. 9 ust. 1 ustawy o systemie oświaty obowiązuje od dnia 1 stycznia 1999 r.), a w przypadku świadectw zagranicznych potwierdzających dodatkowo kwalifikacje zawodowe – w okresie od 2007 r. (aktualna klasyfikacja zawodów szkolnictwa zawodowego określona w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej z dnia 26 czerwca 2007 r. w sprawie klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego - obowiązuje od dnia 26 lipca 2007 r.). Natomiast jak pokazuje analiza stanu faktycznego i prawnego w przedmiotowych sprawach, takie rozwiązanie okazuje się jednak niewystarczające w

odniesieniu do nostryfikacji świadectw zagranicznych wydanych przed 1999 r., które dodatkowo potwierdzają kwalifikacje zawodowe nieujęte w obowiązującej klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego. W opinii Ministra Edukacji Narodowej warto uwzględnić jednocześnie, że stwierdzenie w drodze nostryfikacji równorzędności świadectw zagranicznych wydanych przed 1999 r. w ten sposób, że przyrównuje się zagraniczne świadectwo wyłącznie do odpowiedniego świadectwa typu szkoły aktualnie istniejącego w systemie oświaty, może w istocie prowadzić do odwrotnego skutku nostryfikacji niż określa to art. 93 ust. 2 ustawy, tj. do nierównorzędności uznania. Zdaniem Ministra Edukacji Narodowej, można bowiem wyrazić wątpliwość co do tego, czy skutek pełnej równorzędności uznania wykształcenia mógłby zostać osiągnięty poprzez porównanie, w następstwie nostryfikacji, wykształcenia poświadczanego świadectwem wydanym za granicą w latach 80-tych czy 90-tych z wykształceniem uzyskiwanym obecnie w Polsce w związku z ukończeniem określonego typu szkoły aktualnie wymienionego w art. 9 ust. 1 ustawy o systemie oświaty. Innymi słowy, stan faktyczny w przedmiotowych sprawach, zdaniem Ministra Edukacji Narodowej, powinien skłaniać ku pogładowi, że okoliczność daty wydania świadectwa za granicą może mieć jednak znaczenie dla osiągnięcia celu nostryfikacji, jakim jest uznanie równorzędności.

Konkludując, zdaniem Ministra Edukacji Narodowej, pozostanie przy gramatycznej wykładni przepisów rozporządzenia Ministra Edukacji i Nauki z dnia 6 kwietnia 2006 r. w sprawie nostryfikacji świadectw szkolnych i świadectw maturalnych uzyskanych za granicą, niepozwalającej na stwierdzenie w Polsce równorzędności wykształcenia poświadczanego świadectwem wydanym w b. ZSRR w specjalności pielęgniarstwo poprzez porównanie daty (okresu) wydania świadectwa w b. ZSRR z odpowiednim świadectwem ukończenia typu szkoły istniejącym w polskim systemie oświaty w dacie wydania tego świadectwa, skutkuje błędną, bo zawężoną, interpretacją art. 93 ust. 2 ustawy o systemie oświaty. W kontekście powyższej oceny, wskazywana przez Śląskiego Kuratora Oświaty potrzeba wprowadzenia dodatkowych przepisów przejściowych dotyczących warunków i trybu nostryfikacji przedmiotowych świadectw, jest kontynuacją wykładni gramatycznej rozporządzenia w sprawie nostryfikacji. Tymczasem w ocenie Ministra Edukacji w przedmiotowych sprawach, w oparciu o reguły wykładni celowościowej, **jest możliwa interpretacja rozszerzająca przepisów rozporządzenia. Taka wykładnia – inaczej niż wykładnia literalna - nie stoi na przeszkodzie przeprowadzaniu przez kuratorów oświaty, w ramach prowadzonych postępowań nostryfikacyjnych, czynności wyjaśniających w celu stwierdzenia, czy dane**

świadczenie wydane w b. ZSRR w zawodzie pielęgniarki w okresie obowiązywania Konwencji Praskiej, tj. w latach 1972-2004, spełnia wymogi w zakresie programu kształcenia przewidziane dla zawodu pielęgniarki w Polsce według stanu prawnego obowiązującego w dacie wydania w b. ZSRR przedmiotowego świadectwa.

W/Z MINISTRA
PODSEKRETARZ STANU

Krzysztof Stanowski